

Indonesië 2011-2012

Deel 16

Bij het ontbijt bestel ik roerei voor Kucing (zo noem ik mijn zwervpoes van twee jaar geleden). Ik eet wat en laat de rest inpakken. Eenmaal in onze bungalow wacht ze op het eten. Ze is nog steeds schuw en ik moet haar bord in de zijtuin vlak bij ons terras doen. Als eerste eet ze het roerei en dan het gebakken bacon. Dat mag ze eigenlijk niet van me hebben, want dat is veel te zout voor een kat. Toch smult ze al grommend van genoeg, beetje voor beetje, het plakje op. In de volgende dagen gaat zij zich helemaal thuis voelen en wacht mij op onder de keukentafel.

Na een tripje heb ik meestal de behoefte iets voor mijzelf te doen en ik sms Gede dat wij twee dagen uitstel willen.

Zoals gewoonlijk ga ik eerst zwemmen en daarna ontbijten.

Het komt eigenlijk goed uit dat wij het tripje met Gede vandaag niet maken. Zo nu en dan valt er een bui, waarna de zon opnieuw haar warme stralen over ons heen giet.

Ik ga de was wegbrengen. De schone en gekreukte was neem ik ook mee. Tevens vraag ik om extra kledinghangers, want ik kan er niet tegen met gekreukte kleren rond te lopen. Een paar toko's ernaast is een kleermaker die nooit aanwezig is. Wel is er een bordje geplaatst dat wij een mobiel nummer moeten bellen wanneer er een klant is. Ik vraag aan de laundry of

zij iemand anders weten om mijn nieuwe duster korter te maken. Zijn vrouw wil dat wel doen. Zo zie je maar: niet geschoten is zeker mis. Een uitleg over de duster: deze is een lange jurk met 3/4 mouwen en in het midden zit een koord dat je kan aantrekken. Zodoende lijkt die op een geklede jurk.

Intussen heb ik de koffers uitgepakt en alle spullen een plaatsje te geven.

Op het moment dat ik tevreden in bed duik om een siësta te doen, ontvang ik een sms van Nyoman dat hij ons komt opzoeken.

Wat doet het me goed deze goedige driver van vorig jaar weer te ontmoeten. Ik geef hem de oleh-oleh die ik speciaal voor hem heb meegenomen.

Typisch Indonesisch bekijkt hij de inhoud niet. Dat zal hij later

doen buiten ons gezichtsveld. Hij kijkt zijn ogen uit in ons optrekje. Zoiets kan zijn hotel Paradiso ons niet bieden. Hij geeft ons groot gelijk dat wij voor de twee laatste dagen niet daarheen verkassen. Die dagen hebben we wel gereserveerd om van daaruit naar Nederland terug te gaan. Hij is nu een vaste driver geworden bij Paradiso en hij heeft een zoon gekregen. 'Het is voldoende zo', zegt hij tevreden.

Net op het moment dat ik opnieuw probeer een korte siësta te doen, belt Dewa van Jati Home Stay of hij ons kan opzoeken. Hij is vanuit Ubud toevallig in de buurt. Hij belooft ons opnieuw het tripje te maken naar het restaurant waar Peter zo gesmuld heeft van saté cumi-cumi (inktvis). Hij komt met zijn volledig gezin.

Veel tijd om te praten hebben we niet en hij is de enige die uitstapt. Zijn vrouw blijft in de auto.

Bij het afscheid zwaait zijn vrouw: da da.

Nu ga ik me toch maar douchen en aankleden en gaan we op pad.

Wij eten bij ons vaste stekje Kolega en laten de boel inpakken om dat op te eten in ons optrekje. Daarnaast bestellen wij een hoeveelheid téh botol. Nu ik toch borden en bestek heb geleend, kunnen we plaats maken voor de vele klanten.

We gaan op zoek naar een andere SPA. In een zijstraat van de hoofdweg zien we regelmatig scooters en bromfietsen komen. Het is een onooglijke gang sempit (nauwe straat).

Maar dan verschijnt een schitterend hotel omringd door sawah .

We krijgen een rondgang van het hotel en komen steeds meer onder de indruk. Ik vrees dat we daar \$100,00 of meer per nacht aan logies moeten betalen.

Jazeker is er een Spa. Via de desk roept ze de masseuse op. Ik betaal het tweevoudige voor een massage vergeleken met die van Bali Ayu. Het is geweldig en mij alleszins de moeite waard. Daarna ga ik in een bad waarop verse bloemen drijven en de masseuse doet er allerlei spulletjes bij. Ik word er gewoon doezelig van.

IJverig noteert de ibu van de desk mijn gegevens. Ik kan worden afgehaald en weer terugbracht naar Bali Ayu. De desk van Bali Ayu hoeft alleen maar te bellen.

Ik ben niet altijd in de stemming om elke avond een praatje te maken met de nachtwaker. Ik heb al moeite voor hem gedaan om een Engels gezin naar Lovina Beach te vervoeren. Hij heeft nu wel toestemming van ons hotel om als driver te fungeren, hij heeft de auto al, alleen ontbreekt de airco. Voor hem heb ik speciaal Sprite gekocht en meestal roken we een krètèkje.

Die avond eten wij bij Bonita op het buitenterras. De flesjes anti-mug die als service voor de klanten op elke tafel staan, bieden onvoldoende bescherming. Wij hebben gelukkig Deet spray en anti nyamuk bakar. De Kerstversiering hangt nog steeds in de bomen en geeft het geheel een feeëriek effect. We bestellen

zoveel mogelijk Indonesische gerechten. Het Balinees eten verschilt toch wel met het Javaanse eten. Veel andere soorteigen gerechten zijn verwesterd. Ze doen hun best, want één keer heeft Peter entrecote besteld, medium. Prima hoor, maar misschien ligt het aan het vlees en het is haast niet te snijden.

Die avond kijk ik voor het eerst naar televisie en naar het nieuws, in dat geval naar CNN en zie dat door de vele regen een modderstroom is ontstaan en vele huizen zijn meegesleurd in Midden Java.

Wij blijken niet één maar twee tokèk in de badkamer te hebben, een grote en een kleinere. Het is wel merkwaardig dat wij tot nu toe het bekende geluid van deze beesten niet horen. Voor de tokèk laten we het badkamerlicht 's nachts aan.

Tevens is het ook gemakkelijk voor een van ons willen we gebruik maken van het toilet. Buiten is het aardedonker.

Het is schitterend warm weer de volgende dag. Peter krijgt het in z'n bol en gaat een scooter huren. Ik ga met hem mee. Ik laat hem alleen een proefrit maken en roep 'goodbey Peter'. De verhuurders roepen ook goodbey.....

Na een poosje komt Peter terug. Hij wordt door de aardige portier van Bali Ayu wegwijs gemaakt hoe de scooter werkt.

Tjonge, wat heb ik

genoten! We gaan een toertje maken richting Kuta en we zien wel hoe we de weg weer terug vinden is. Peter is weer terug in zijn jeugd en scheurt over de stoepen bij files, passeert bussen en slingert tussen het verkeer door zodra hij een gaatje ziet. Hij zegt dat hij zich moet aanpassen aan het verkeer! Na 500 meter is Peter al de weg kwijt! Op een gegeven ogenblik gaan we zelfs richting Denpasar. We passeren onze eettentjes nabij hotel Paradiso en even hebben we overwogen om daar wat te gebruiken. De

weg terug wordt wat problematischer. Tja, verkeersborden zijn er nu ook niet te over op Bali. Met regelmaat vragen we dan ook maar hoe te rijden naar ons hotel. En zoals altijd in Indonesië is iedereen erg behulpzaam: gewoon altijd

rechtdoor, ja, ja. Afslag links dan weer naar rechts en we komen van alles tegen behalve ons hotel. Enfin, het duurt al met al een klein uurtje voordat Peter weer een herkenningspuntje ziet en uiteindelijk ons hotel heeft terug vindt. Trots plaatst Peter later op Facebook een foto dat ik de buurt onveilig heb gemaakt als Hells Angels met de scooter.

Bij het avondeten bij Bonita gaat het wat druppen. De kelners werken zich te pletter om alle gasten binnen een

plaats te bezorgen. Voor ons 'oudjes' wordt een uitzondering gemaakt, want we krijgen een tafel vlak bij de bar. Voor de anderen wordt het letterlijk barhangen, zelfs met het eten. Ze

moeten eens weten dat wij als een stelletje kwajongens op de scooter Kuta onveilig hebben gemaakt! Buiten het restaurant worden nieuwe gasten geweigerd. We begrijpen het niet, want er is een groot gedeelte van het restaurant waar altijd tafels zijn en nu leeg wordt gehouden.

Net op het punt dat wij willen afrekenen, wordt er een spetterende show gehouden, compleet met lichteffecten. We hebben een eerste klas uitzicht op het podium.

Ik kan eigenlijk met geen pen beschrijven hoe de wervelende show is gehouden.

Zang en dans en zelfs een soort cancan op hoge laarzen met netnylons. Een ladycrooner, de vleermuizendans, en zelfs een variatie op de Balinese dans en sommige, heel spannend met een masker.

Er zijn maar enkele
obers, want naderhand
blijkt dat ze nodig zijn
voor het spektakel op het
podium.
Peter laat zich trots
fotograferen met een van
de schitterende
danseressen. Tjonge.
Blijkt die danseres een
man te zijn.

De ober die de foto maakt is ook helemaal opgetogen over de show en vraagt naderhand of wij de foto's naar hem willen opsturen. Wij hebben een enthousiast antwoord gekregen bij ontvangst uit Nederland. Ik ben toe aan iets

sterkers van het lachen en bestel arak.
Die wordt netjes gepresenteerd met een
glas water en honing.
Het wordt al met al een lange avond.

Gelukkig is de regen opgehouden en
ietwat wankel loop ik op de stoep vol
kuilen en door plassen regenwater naar
ons optrekje.

De cicaden heffen hun lied aan en
stoppen wanneer wij passeren.

Het is een zwoele avond, warm en
vochtig. Wij gaan op ons terras even bijkomen alvorens in bed te duiken.

Wordt vervolgd
Mila Boom-Schenkhuisen